

Arrest

nr. 127 312 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielrelaas.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij beperkt zich echter louter tot het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene kritiek en het op algemene wijze ontkennen, vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Zo wijt verzoeker het feit dat op zijn facebookpagina stond dat hij in januari 2009 naar Denemarken ging aan een vergissing, wat niet aannemelijk is. Verzoeker wijst ook op de details die hij over zijn reis naar België kon geven. De Raad stelt echter vast dat het om zeer algemene en weinig doorleefde antwoorden gaat die ernstig doen twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn reisweg. Verzoeker verwijt de tegenpartij ook dat ze zijn documenten gewoon links laat liggen zonder ze te analyseren. De commissaris-generaal heeft echter vastgesteld dat verzoekers documenten om verschillende redenen als vals moeten worden beschouwd. Zo legde verzoeker attesten neer die woordelijk identiek zijn terwijl ze door verschillende mensen van verschillende organisaties op verschillende ogenblikken werden opgesteld. Zo is het ook vreemd dat veel van verzoekers documenten in het Engels zijn opgesteld en dat hij van de meeste juridische documenten enkel gewone fotokopieën en geen gecertificeerde kopieën voorlegde. Verzoeker betwist al deze vaststellingen niet in zijn verzoekschrift. Dergelijk verweer is dan ook niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Deze motieven zijn immers draagkrachtig, vinden steun in het administratief dossier en hebben betrekking op de kern van verzoekers asielrelaas.

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift verschillende nieuwe stukken toe. De Raad wijst er echter op dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend als ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, samenhangende en aannemelijke verklaringen, wat hier niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een aannemelijk en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten echter de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas niet herstellen. Om die reden en gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het in Bangladesh niet moeilijk is om valse of vervalste documenten te verkrijgen, desnoods via corruptie, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde documenten.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 juni 2014, voert verzoekende partij aan dat zij een nieuw stuk, met name stuk nr. 5, heeft neergelegd om haar relaas te ondersteunen. De reden waarom zij dit doet, is het feit dat het Commissariaat-generaal geen geloof hecht aan het attest dat zij heeft neergelegd van de Hindu, Buddhist, Christian Solidarity Council. Zij is niet akkoord met de wijze waarop het onderzoek van dit stuk is gebeurd: zij verwijst naar vaststellingen in het administratief dossier, doch dit betreft een andere persoon. Verzoekende partij betoogt dat het argument over de handtekening op het document dan ook niet in rekening mag genomen worden. Voorts is verzoekende partij van oordeel dat de vragen gesteld werden aan de verkeerde persoon en het onderzoek zich moet toespitsen op zijn regio. Dat er fouten in documenten kunnen optreden, toont verzoekende partij aan door te verwijzen naar de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij werd gehoord in augustus 2011.

1.4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 4 juni 2014 opgenomen grond weerleggen. Haar grief dat het onderzoek omtrent het attest dat zij heeft neergelegd van de Hindu, Buddhist, Christian Solidarity Council, opgesteld door de heer Dasgupta, niet correct gebeurd is gezien dit een andere persoon betreft, is niet meer dan een blote bewering. Uit het administratief dossier blijkt dat de heer Das Gupta geen attesten uitreikt met zijn handtekening (zie administratief dossier, stuk 22 landeninformatie, document 5 Antwoorddocument verificatie attest BHBCUC). Verzoekende partij toont met haar loutere bewering dat dit een andere persoon betreft geenszins aan dat deze informatie foutief is en dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zijn. Bovendien betwist verzoekende partij niet de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking opgenomen grond met betrekking tot de overige attesten die zij heeft neergelegd. Zo legde zij attesten neer die woordelijk identiek zijn, terwijl ze door verschillende mensen van verschillende organisaties op verschillende ogenblikken werden opgesteld. Tevens is het ook vreemd dat veel van haar documenten in het Engels zijn opgesteld en dat zij van de meeste juridische documenten enkel gewone fotokopieën en geen gecertificeerde kopieën voorlegde. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat het gemakkelijk is om, desnoods via corruptie, valse en/of vervalste documenten te verkrijgen (zie administratief dossier, stuk 22 landeninformatie, document 2 COI Focus Bangladesh, *Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoekende partij neergelegde documenten, waaronder stuk nr. 5 (een attest van de Hindu, Buddhist, Christian Solidarity Council). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij haar verweer dat de vragen gesteld werden aan de verkeerde persoon en het onderzoek zich moet toespitsen op haar regio, geenszins concreet weet te maken. Zij laat immers na aan te geven aan welke persoon de vragen dan wel dienden te worden gesteld en op welke manier het onderzoek niet is toegespitst op haar regio. Het is niet aan de Raad om

veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekende partij. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekende partij haar asielrelaas, te ontkrachten.

Waar verzoekende partij tot slot tracht aan te tonen dat er fouten in documenten kunnen optreden door te verwijzen naar de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat zij werd gehoord in augustus 2011, merkt de Raad op dat zij hiermee evenwel het tegendeel aantoont. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoekende partij op zowel 22 augustus 2011 als op 1 april 2014 werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Dat er sprake zou zijn van een fout in de bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS